

Ambitieus achter de buggy

Au pairs in Nederland komen niet om te sloven, maar voor de ervaring

► Gezinnen kiezen steeds vaker voor een au pair als alternatief voor kinderopvang.

► Voor de au pairs zelf is het jaartje overzee vooral een investering in de toekomst.

Door MONIQUE VAN OOSTRUM
Haar kennismaking met Nederland was een openbaring. Zo'n moderne luchthaven had ze nog nooit gezien. En wat een prachtige windmolens. Onberispel hoogtepunt: de fascinerende architectuur van Amsterdam. „Ik wist niet dat er zoiets moois bestond”, verzucht Viviana Rosas. Voor de 26-jarige architect uit Bogotá, Colombia is Nederland een onuitputtelijke inspiratiebron. Toch is het niet de reden van haar komst, vertelt ze, terwijl ze geroutineerd een wiebelende baby op schoot tilt.

Viviana is hier als au pair. „Het was mijn droom de wereld te ontdekken. Europa trok me, meer dan de Verenigde Staten, om de geschiedenis, de verschillende culturen, de landschappen. Au pair worden was de manier om die droom te verwezenlijken.”

Toen Viviana foto's zag van Amsterdam, was de keuze voor Nederland gemaakt. Tot afgrijzen van haar overbezorgde vader. „Die zag zijn dochter al als prostituee aan de slag gaan.” Señor Rosas kan gerust zijn, zijn dochter belandde in een rustige Haagse nieuwbouwwijk.

Volgens de Nederlandse Au Pair Organisatie (NAPO), de branchevereniging voor aupairbureaus, groeit

het aantal au pairs in Nederland al jaren. In 2003 waren er nog 810 plaatsingen, vorig jaar was dat aantal bijna verdubbeld tot 1.474. Dit jaar wordt met 1.850 au pairs opnieuw een flinke toename verwacht. Ze zijn afkomstig uit 65 verschillende landen.

Een au pair in huis is niet langer voor de elite, verklaart NAPO-voorzitter Jack Hompes. „Gastouders variëren van ambassadeurs tot vrachtwagenchauffeurs en van Noord-Groeninge tot Zuid-Limburg.” De flexibiliteit van het hebben van een au pair geeft vaak de doorslag, en het is fiscaal aantrekkelijk. „Bedenk bovendien eens wat het kost om twee of drie kinderen op een kinderdagverblijf te hebben.” Maar au pair zijn is geen baan, haast hij zich te zeggen. „Het is

► Wij zeggen nooit nee, ook niet als we nee bedoelen ◀

Au pair Rosalia (19), Indonesië

een culturele uitwisseling. De meisjes maken in het gastgezin kennis met een andere manier van leven en gaan vol nieuwe inzichten terug. Het is een investering in hun toekomst.”

Tot 2004 kwamen de meeste au pairs uit Oost-Europa, nu vooral uit Latijns-Amerika, Zuidoost-Azië en Zuidelijk Afrika. Au pair Melody Chikoti (20) keert in oktober terug naar Zambia, maar droomt al van een carrière in het toerisme. „Ik hou van reizen, van omgaan met verschillende nationaliteiten. Het liefst zou ik toe-

risten rondleiden door de nationale parken van Zambia.”

Evenals Rosas kwam Chikoti terecht in een nieuwbouwwijk in Den Haag. Opgegroeid in de Zambiaanse bush was dat „best wennen”. „Ik woonde in een dorpje in de heuvels, erg mooi. Hier is het volgebouwd. Op straat zegt niemand je gedag. Ik voelde me best eenzaam.” Maar Chikoti paste zich snel aan. Ze is zelfs gek op haring.

Het valt haar op hoe georganiseerd Nederlanders zijn. „Voor een verjaardagsfeestje krijgen mensen een uitnodiging en iedereen gedraagt zich. In Zambia nodigen mensen zichzelf uit. De volgende dag heeft iedereen barstende koppijen van de drank.” Toch wil ze Zambia niet verruilen. „De mensen zijn er vriendelijker.”

Nieuwsgierigheid dreef Rosalia Sekar Setyaningsih Susanto (19) van het heetse Jakarta, Indonesië naar de Brabantse gemeedelijkheid van Cromvoirt, een dorpje bij Den Bosch. Dat wende snel. „Carnaval was erg leuk, een beetje zoals Onafhankelijkheidsdag in Indonesië, waarop iedereen traditionele kostuums draagt.” Met Sinterklaas zette ze haar schoen en deze zomer gaat ze met het gezin naar Plopsaland.

Hoewel gewend aan Nederland, verwondert ze zich nog steeds. Dat de vader van haar gastgezin in zijn eigen bedrijf wel eens helpt met schoonmaken. „Bij ons ondenkbaar, er is meer hiërarchie.” Of de directheid van de Nederlander. „Wij zeggen nooit nee. Ook niet als we nee bedoelen.”

De drie meisjes zullen een jaar in Nederland blijven. Buiten het opvangen van de kinderen hebben ze weinig taken: hun gastgezinnen hebben

Au pairs wassen geen auto's en lappen geen ramen

• Een au pair is tussen de 18 en 26 jaar, spreekt Engels, heeft ervaring met kinderen en is psychologisch getest.

• Au pairs zijn maximaal een jaar in Nederland, werken niet langer dan 30 uur per week en 8 uur per dag. Twee dagen per week, minstens een keer per maand een weekeinde, zijn ze vrij. Ze passen maximaal drie avonden per week op.

• Ze verrichten lichte huishoudelijke werkzaamheden: het bereiden van simpele maaltijden, de afwas, kleine boodschappen, opruimen, stofzuigen en het uitlaten van eventuele huisdieren. Ze hoeven dus niet de auto te wassen, de ramen te lappen of grote oppervlaktes te dwelen.

• Ze krijgen maandelijks 300 tot 340 euro zakgeld.

• Een taalcursus is verplicht, het gastgezin draagt daaraan maximaal 230 euro bij.

• Ze krijgen een eigen kamer met minimaal één raam, een bed en een bureau.

• Au pairs die van buiten de Europese Unie komen – afgezien van de Verenigde Staten, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland – hebben een Machtiging Voorlopig Verblijf (MVV) nodig.

• Van de 1.850 au pairs die dit jaar worden verwacht, hebben er 1.100 een MVV.

Bron: Nederlandse Au Pair Organisatie (NAPO)

► Op www.napoweb.nl staan gedragscodes voor au pairs en hun gastgezinnen

een schoonmaakster. Veel vrije tijd dus. Architecte Viviana Rosas fietst dagelijks kilometers – met baby voorop – om zich te vergapen aan de Nederlandse woningbouw. Rosalia Susanto kijkt films om haar Engels bij te spijkeren en Melody Chikoti maakt uitstapjes met bevriende au pairs.

Geen van drieën wil straks werken met kinderen. Toch beschouwen ze het au pair zijn als een investering. Chikoti denkt zich te onderscheiden. „In Zambia is het niet gebruikelijk naar het buitenland te gaan, laat staan

naar Nederland.” Susanto die na een wintersportvakantie met het gastgezin ook interesse kreeg voor het toerisme: „Ik weet tenminste hoe het is om in een andere cultuur te leven.”

Rosas gaat verder studeren. „Urbanisatie, of landschapsarchitectuur. Voor vrouwen in Colombia is het belangrijk iets te bereiken in het leven.” Ze valt even stil. Dan: „Ik ben afgestudeerd op huisvesting voor de armen. Uiteindelijk wil ik terug naar Colombia. Met de inzichten en ideeën die ik hier heb opgedaan, wil ik iets voor mijn land betekenen.”